

Φεστιβάλ της ΚΝΕ στην Αλεξανδρούπολη

Με τη μεγαλύτερη συμμετοχή των τελευταίων ετών πραγματοποιήθηκε το φεστιβάλ 100 χρόνια ΚΚΕ – 50 χρόνια ΚΝΕ στην Αλεξανδρούπολη στις 8 Σεπτέμβρη στο πάρκο Ακαδημίας.

Εκατοντάδες άνθρωποι κάθε ηλικίας έδωσαν το παρόν στο καθιερωμένο ραντεβού για να παρακολουθήσουν τις εκδηλώσεις του Φεστιβάλ, ιδιαίτερα φέτος που το ίδιο το πρόγραμμα και οι δραστηριότητες του Φεστιβάλ γίνονται στο φόντο του εορτασμού των 100 χρόνων ζωής και δράσης του ΚΚΕ και στα 50 χρόνια απο την ίδρυση της ΚΝΕ.

Η βροχή που έπεσε λίγη ώρα πριν την έναρξη δεν πτόησε τα μέλη του Κόμματος και της ΚΝΕ που φρόντισαν ώστε ο όμορφος χώρος να είναι έτοιμος στην ώρα του για να υποδεχτεί το μεγάλο πλήθος κόσμου που ανταποκρίθηκε θετικά στο κάλεσμα που του απεύθυναν οι οργανώσεις του ΚΚΕ και της ΚΝΕ.

Τις εκδηλώσεις του Φεστιβάλ άνοιξε η Λυδία Τσιαπλέ μέλος του Τ.Σ. Έβρου της ΚΝΕ η οποία καλωσόρισε τον κόσμο τονίζοντας την ανάγκη σήμερα η νέα γενιά να έρθει σε επαφή με τις θέσεις του ΚΚΕ και της ΚΝΕ, να συμπορευτεί μαζί του.

Στη συνέχεια ακολούθησε μουσικό – αφηγηματικό θεατρικό αφιέρωμα για τα πενήντα χρόνια από την ίδρυση της ΚΝΕ που ετοίμασαν με μεράκι μέλη του κόμματος και της ΚΝΕ από τις οργανώσεις περιοχής Αν. Μακεδονίας και Θράκης.

Η κεντρική πολιτική ομιλία έγινε από τον Ζήση Λυμπερίδη μέλος της γραμματείας της Κ.Ε. του ΚΚΕ.

Την σκυτάλη πήρε ο Βαγγέλης Κορακάκης με την ορχήστρα του ολοκληρώνοντας την βραδιά με ένα λαϊκό ρεμπέτικο γλέντι από αυτά που ο μεγάλος μουσικοσυνθέτης ξέρει να προσφέρει .

Ξεχωριστό ενδιαφέρον είχε η εντυπωσιακή έκθεση που ήταν αφιερωμένη στα 100 χρόνια αγωνιστικής ζωής και δράσης του ΚΚΕ.

Στα πλαίσια του Φεστιβάλ επίσης πραγματοποιήθηκε συζήτηση για τον ρόλο των μέσων κοινωνικής δικτύωσης στο μαθητικό στέκι που κέντρισε το ενδιαφέρον των μαθητών. Η συζήτηση εκ των πραγμάτων κινήθηκε και στο νέο νομοσχέδιο που ετοιμάζει να φέρει η κυβέρνηση για τα Λύκεια και τον τρόπο εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Η κεντρική πολιτική ομιλία από τον Ζήση Λυμπερίδη μέλος της γραμματείας της Κ.Ε. του ΚΚΕ.

Σύντροφοι και συντρόφισσες

Η χρονιά που διανύουμε είναι μια ξεχωριστή χρονιά για εμάς τους κομμουνιστές αλλά και για την εργατική τάξη, το λαό, το λαϊκό κίνημα.

Το Κόμμα μας γιορτάζει τα 100 χρόνια ζωής και δράσης του.

Υποδεχόμαστε τον νέο μας αιώνα έχοντας βαθιά στο μυαλό και την καρδιά, όχι μόνο την Ιστορία, το ηρωικό παρελθόν, αλλά κυρίως, την αυριανή Ελλάδα της εργατικής εξουσίας.

Σε όλη την ηπειρωτική και νησιωτική Ελλάδα, σε πόλεις, χωριά, γειτονιές, εργασιακούς χώρους και κλάδους, γιορτάζουμε το Κόμμα που παραμένει το πιο νέο.

Γι' αυτό και το φετινό Φεστιβάλ είναι ξεχωριστό, γιατί η συμπλήρωση των 100χρονων του Κόμματος και των 50χρονων της ΚΝΕ μάς γεμίζει αισιοδοξία για το μέλλον, για τους αγώνες που έχουμε μπροστά μας. Μας εμπνέει η ηρωική πορεία του ΚΚΕ και της ΚΝΕ που έχουν βάλει τη σφραγίδα τους σε κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα του λαού μας. Μας εμπνέουν τα παραδείγματα χιλιάδων συντρόφων μας που θυσιάστηκαν στη σύγκρουση με το καπιταλιστικό σύστημα, για να γίνει το όνειρο πραγματικότητα, να οικοδομηθεί η νέα κοινωνία, ο σοσιαλισμός - κομμουνισμός. Μας εμπνέει η παρακαταθήκη που άφησε το Κόμμα μας στις επόμενες γενιές, με τις μεγάλες στιγμές της ταξικής πάλης στην Ελλάδα, αλλά και τις πολύ δύσκολες στιγμές της αντεπανάστασης που κράτησε ψηλά τη σημαία με το σφυροδρέπανο.

Οι εκδηλώσεις για το Φεστιβάλ των 100 χρόνων του ΚΚΕ και τα 50 χρόνια της ΚΝΕ και του Οδηγητή που βρίσκονται σε εξέλιξη και με σύνθημα Ήταν μακρύς ο δρόμος ως εδώ. Δύσκολος Δρόμος! Σίγουρος δρόμος..... Τώρα είναι

δικός σου αυτός ο δρόμος! αποτελούν την πρωτοπόρα και μαχητική παρέμβαση & πρόταση ζωής, πάλης και προοπτικής του ΚΚΕ και της ΚΝΕ.

Είναι κομμάτι της δράσης του Κόμματος μας και της νεολαίας του της ΚΝΕ, να συμβάλλουμε πιο πειστικά και αποτελεσματικά, ώστε όσο γίνεται

μεγαλύτερο μέρος του λαού που υποφέρει να παραμερίσει κάθε φόβο, αίσθημα ανασφάλειας, δισταγμούς, να κατανοήσει ότι δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά η αντεπίθεση, η ρήξη και η ανατροπή.

Αισθανόμαστε την ευθύνη να αποτελέσουμε την προωθητική ανυποχώρητη, ανθεκτική στις δυσκολίες δύναμη για την ανάκαμψη του εργατικού λαϊκού κινήματος και της λαϊκής συμμαχίας, με στόχο να μπει φραγμός στα χειρότερα, να συγκεντρωθούν δυνάμεις στην πάλη για ριζική αλλαγή, για την κοινωνική λαϊκή ευημερία, για την εργατική εξουσία

Σήμερα, ο λαός έχει πολύ περισσότερους λόγους να εμπιστευθεί τις εκτιμήσεις του ΚΚΕ για το πού τραβάει η κατάσταση, για τη διέξοδο από την κρίση. Να στηριχθεί με εμπιστοσύνη στο ΚΚΕ, να συμπαραταχθεί μαζί του στα άμεσα μέτωπα πάλης για την ανάπτυξη ενός ισχυρού εργατικού, λαϊκού και νεανικού κινήματος που δίνει ελπίδα ότι θα παρεμποδίσουμε τα χειρότερα, θα ανατρέψουμε τον αρνητικό συσχετισμό δύναμης, ώστε ο λαός να ελπίζει ότι θα έλθουν καλύτερες μέρες. Ένα όμως είναι σίγουρο. Οι καλύτερες μέρες δεν μπορούν να έλθουν, αν ο λαός, με εμπιστοσύνη στο δίκιο του, στην οργανωμένη δύναμη και παρέμβασή του, δεν βάλει ως σκοπό του να ανατρέψει την εξουσία των μονοπωλίων, να κατακτήσει την δική του εξουσία. Δεν υπάρχουν αδιέξοδα, αρκεί ο λαός να αποφασίσει.

Ολη αυτή η πείρα που προκύπτει από τη συγκλονιστική 100χρονη πορεία του Κόμματος και από την 50χρονη της ΚΝΕ είναι πολύτιμο εφόδιο για να ανταποκριθούμε σήμερα στις σύγχρονες απαιτήσεις του αγώνα, στους μεγάλους στόχους που θέτουμε. Αυτός ο δύσκολος και όμορφος δρόμος που βάδισαν οι σύντροφοί μας πριν, είναι τώρα δικός μας και θα τον βαδίσουμε με σεμνότητα, μαχητικότητα και αισιοδοξία έως το τέλος του. Αυτόν το δρόμο μπορεί και πρέπει να διαλέξει κάθε νέος και νέα που θέλει να ζήσει καλύτερα, να παλέψει ενάντια στο σάπιο καπιταλιστικό σύστημα, να συμβάλει και ο ίδιος στον αγώνα για το σοσιαλισμό - κομμουνισμό μέσα από τις γραμμές του ΚΚΕ και της ΚΝΕ.

Σύντροφοι και συντρόφισσες

Οι προπαγανδιστικές μηχανές κυβέρνησης και άλλων αστικών επιτελείων δουλεύουν στο φουλ προσπαθώντας να φτιάξουν μια εικονική πραγματικότητα, προσπαθώντας να πείσουν τους εργαζόμενους, τα

φτωχά λαϊκά στρώματα ότι πρέπει να ετοιμάζονται να «γευτούν» τα αποτελέσματα της ανάπτυξης που ήρθε ή έρχεται, την έξοδο από τα μνημόνια.

Όλο το επόμενο διάστημα μπροστά και στις πολιτικές εξελίξεις θα δυναμώσει η επιχείρηση αποπροσανατολισμού του λαού, τόσο από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ όσο και από τη ΝΔ και τα άλλα αστικά κόμματα.

Τα επιτελεία της αστικής τάξης, η κυβέρνηση έχουν επεξεργασμένα σχέδια για την εξαπάτηση και τον εγκλωβισμό του λαού σε νέες αυταπάτες. Προ πολλού έχουν ξεκινήσει την καλλιέργεια του παραμυθιού της "επόμενης μέρας των μνημονίων", της "δίκαιης ανάπτυξης" και άλλα παρόμοια.

Και μέσα σε αυτό το κλίμα φουντώνουν τα σενάρια για πολιτικές εξελίξεις, για το πότε θα γίνουν εκλογές, με αλλαγές κυβερνητικών σχημάτων εξασφαλίζοντας την κλασσική αστική εναλλαγή κυβερνήσεων... όπου οι κυβερνήσεις φεύγουν και έρχονται αλλά η πολιτική υπέρ του κεφαλαίου μένει.

Με την παλιά και γνώριμη ΝΔ να παλεύει να αποδείξει εντός και εκτός συνόρων ότι μπορεί στη σημερινή φάση να αποτελέσει καλύτερη επιλογή για το κεφάλαιο από το ΣΥΡΙΖΑ, να προσπαθεί να αποδείξει ότι είναι συνεπής στην στρατηγική του κεφαλαίου, ότι είναι και αυτή με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.

Με τις διεργασίες στην λεγόμενη «κεντροαριστερά» στο ΠΑΣΟΚ δηλαδή και τους συνεργάτες του να δυναμώνουν προσπαθώντας να ξεγελάσουν ξανά εργατικά λαϊκά στρώματα που μαζικά το είχαν εγκαταλείψει εξαιτίας της πολιτικής του πριν μερικά χρόνια, να αξιοποιήσει συνδικαλιστικούς μηχανισμούς συνδεδεμένους πολλές φορές με την εργοδοσία προκειμένου να αποτελέσει τον χρήσιμο μπαλάντέρ των αστικών κυβερνήσεων είτε της ΝΔ είτε του ΣΥΡΙΖΑ, να βάλει δηλαδή πλάτη στην συνέχιση της αντεργατικής αντιλαϊκής επίθεσης.

Ανακατεύεται και η κουτάλα στο χώρο της ακροδεξιάς με φυγόκεντρες τάσεις στην Χρυσή Αυγή και με διεργασίες διαμόρφωσης νέων εθνικιστικών και φασιστικών μορφωμάτων πιο ραφιναρισμένων που να μπορούν να παίζουν πιο άνετα στο κεντρικό αστικό πολιτικό παιχνίδι, δηλαδή στην συγκρότηση στήριξη και εναλλαγή κυβερνήσεων.

Μέσα σε αυτόν το κυκεώνα εξελίξεων, προπαγάνδας, ψεύτικων ελπίδων και προσδοκιών που δημιουργούνται είναι κρίσιμοι οι εργαζόμενοι, οι αυτοαπασχολούμενοι, οι μικρομεσαίοι αγρότες να δουν καθαρά να κάνουν το λογαριασμό, να ξύσουν την επιφάνεια από τα ωραία και πανηγυρικά αλλά κούφια κυβερνητικά λόγια για Ιθάκες και Οδυσσέες, για Κύκλωπες και Λαιστρυγόνες και να δουν τι κρύβεται από κάτω.

Η πραγματικότητα λέει το εξής:

Ότι παρά τους πανηγυρισμούς της κυβέρνησης για την έξοδο από τα μνημόνια οι 600 και πλέον μνημονιακοί νόμοι θα είναι εδώ και είναι αρκετοί για να βασανίζουν τους εργαζόμενους για δεκαετίες.

Η αυξημένη εποπτεία της τρόικας θα είναι εδώ, οι αυτόματοι κόφτες δαπανών, τα ματωμένα πρωτογενή πλεονάσματα, η φοροληστεία, το νέο Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα που συμφώνησε το Γιουρογκρουπ, δηλαδή το μεταμνημονιακό μνημόνιο, θα είναι εδώ...

Το δυσβάσταχτο χρέος που δημιούργησε το μεγάλο κεφάλαιο και το αστικό κράτος και φορτώθηκε στις πλάτες του ο λαός μας θα είναι εδώ και θα πληρώνετε κανονικά έως το 2060.

Δηλαδή όλα όσα βασανίζουν και σήμερα τη ζωή του λαού, των εργαζομένων των φτωχών λαϊκών στρωμάτων θα είναι εδώ, θα ζουν και θα βασιλεύουν....

Βεβαίως αυτή την πραγματικότητα δεν την αμφισβητεί ούτε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αλλά τι λέει: Ναι αυτά θα είναι εδώ αλλά η ανάπτυξη, οι επενδύσεις, η ανάκαμψη της οικονομίας θα διαμορφώσουν το έδαφος, θα διαμορφώσουν την δυνατότητα ώστε να αρχίζουν να ανακάμπτουν, να ωφελούνται, να ανασαίνουν και οι εργαζόμενοι....

Όμως σύντροφοι και συντρόφισσες

Η ανάκαμψη και ανάπτυξη τους, προϋποθέτει την αντεργατική-αντιλαϊκή επίθεση, τη θυσία δικαιωμάτων κατακτήσεων.

Μετά από 8 χρόνια θυσιών των εργαζομένων πληρωμής του κόστους της οικονομικής κρίσης με απώλεια δικαιωμάτων, με την επιτάχυνση της διαμόρφωσης ενός πραγματικού εφιάλτη στις εργασιακές σχέσεις, με το τσάκισμα μικρομεσαίων αγροτών και αυτοαπασχολούμενων η ατζέντα γράφει νέες θυσίες για την στήριξη της ανάκαμψης.

Και επειδή η ανάπτυξη και η ανάκαμψη για το κεφάλαιο παίρνει και συγκεκριμένες μορφές και διαστάσεις αν την δούμε σε κάθε κλάδο, σε κάθε περιοχή, το παράδειγμα και της Αν. Μακεδονίας και Θράκης προσφέρεται για πολλά χρήσιμα συμπεράσματα:

Είναι αλήθεια πως οι κυβερνητικοί σχεδιασμοί για την περιοχή αυτή εντάσσονται στο στόχο να μετατραπεί ολόκληρη η περιοχή σε κόμβο μεταφοράς Ενέργειας και εμπορευμάτων.

Βέβαια, δεν είναι υπερβολή να πούμε πως αυτός ο στόχος δεν αφορά μόνο την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, αλλά το σύνολο της χώρας.

Η περιοχή όμως ιδιαίτερα της Αν.Μακεδονίας και Θράκης, όντως συγκεντρώνει το ενδιαφέρον και επομένως και τα αντιτιθέμενα σε πολλές περιπτώσεις συμφέροντα πραγματικών μεγαθηρίων στην ενεργειακή αγορά, με την προοπτική της όξυνσης της διαπάλης να είναι άμεση.

Βεβαίως, όταν μιλάμε για κόμβο μεταφοράς Ενέργειας – πέραν όλων των άλλων-, μιλάμε κυρίως για τον αγωγό TAP του οποίου η κατασκευή προχωρά γρήγορα και για το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης.

Αξίζει να θυμηθούμε τι λέγαμε ως Κόμμα πριν μερικά χρόνια, για αυτό το έργο που τόσο διαφημίστηκε απ' όλες τις κυβερνήσεις.

Η εμπειρία από τις εργασίες κατασκευής, αποδεικνύει πως οι 1.500 θέσεις εργασίας στον TAP, για το σύνολο του έργου, είναι με πετσοκομμένα δικαιώματα, εξαντλητικά ωράρια, απλήρωτες υπερωρίες και απολύσεις με την ολοκλήρωση των τμημάτων που κατασκευάζονται.

Τα οκτάωρα γίνονται με διάφορους τρόπους εντεκάωρα, οι τριετίες δεν προσμετρούνται, το επίδομα ανθυγιεινής και επικίνδυνης εργασίας δεν χορηγείται, ούτε φυσικά χορηγούνται βαρέα ένσημα στην πλειοψηφία των εργαζομένων.

Για άλλη μια φορά αναδεικνύεται η αντίθεση:

Πώς γίνεται σε μια περιοχή που διέρχονται αγωγοί φυσικού αερίου, να μην υπάρχουν καν υποδομές για να έχουν πρόσβαση τα λαϊκά νοικοκυριά σε φτηνή παροχή Ενέργειας, που θα τους εξασφαλίσει φτηνή θέρμανση, σε μια περιοχή όπως είναι η Βόρεια Ελλάδα, με τις πολύ χαμηλές θερμοκρασίες το χειμώνα και τις τιμές του πετρελαίου θέρμανσης στα ύψη;

Γίνεται, γιατί και στην περίπτωση αυτού του «μεγάλου έργου» κριτήριο δεν είναι η ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών, αλλά η εξασφάλιση της κερδοφορίας των μονοπωλιακών ομίλων που εμπλέκονται στην κατασκευή των αγωγών φυσικού αερίου.

Βέβαια, από την κατασκευή του TAP ωφελημένοι θα βγουν οι επιχειρηματικοί όμιλοι και όχι οι εργαζόμενοι. Ετσι συμβαίνει σε αυτό εδώ το σύστημα.

Αυτό το αναγνωρίζουν όλοι, εκτός βέβαια από διάφορους καιροσκόπους, οπορτουνιστές - δεξιούς και «αριστερούς» - κατ' όνομα κομμουνιστές και αριστερούς, που βγάζουν φλύκταινες όταν ακούνε το ΚΚΕ να λέει καθαρά, ξάστερα ότι μόνο όταν ο λαός κατακτήσει πραγματικά τη δική του εξουσία, μπορεί να διασφαλίσει πλέρια και σε σωστή βάση την αμοιβαία επωφελή διακρατική συνεργασία στον ενεργειακό τομέα για την ικανοποίηση των λαϊκών αναγκών.

Στην πραγματικότητα, μόνο όταν έχεις χαράξει ένα ριζικά διαφορετικό δρόμο ανάπτυξης, με κοινωνικοποίηση των εγχώριων πηγών Ενέργειας και υποδομών, με την αποδέσμευση απ' την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, τέτοια έργα μπορεί να αξιοποιούνται με γνώμονα τη λαϊκή ευημερία και όχι την κερδοφορία του κεφαλαίου και - εκτός των άλλων - να μην είναι και «εστία» ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων.

Οι ίδιες οι εξελίξεις δείχνουν ακόμα το πόσο έωλες ήταν οι εκτιμήσεις εκείνων που υπόσχονταν πως τέτοια έργα θα γίνουν αντικειμενικά παράγοντες για τη σταθερότητα, την ασφάλεια, την ειρήνη των χωρών που εμπλέκονται σ' αυτούς.

Η κατασκευή ενεργειακών υποδομών, εκείνων δηλαδή των «αρτηριών», όπως τις αποκαλούν, της Ενέργειας που είναι αναγκαίες για να κινηθούν και τα γρανάζια της καπιταλιστικής οικονομίας, συνδέεται με τη συνεχιζόμενη διαπάλη για το ποιος θα ελέγξει ενεργειακά αποθέματα, τους δρόμους μεταφοράς τους, τα μερίδια των αγορών.

Στα εγκαίνια του ΤΑΡ, το «παρών» έδωσαν εκπρόσωποι της Κομισιόν, των ΗΠΑ, αυτών των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που έκαναν τα πάντα για να μπλοκάρουν τα ανάλογα ρωσικά ενεργειακά σχέδια στα Βαλκάνια, για την απεξάρτηση, όπως ισχυρίζονται, της ΕΕ από τη Ρωσία.

Είναι γνωστό, άλλωστε, ότι οι ΗΠΑ έχουν στόχο τη μείωση της ενεργειακής εξάρτησης της Ευρώπης από τη Ρωσία, καθώς και την αποδυνάμωση της σχέσης Γερμανίας - Ρωσίας και μέσα από την κλιμάκωση της αντιπαράθεσης στην Ουκρανία.

Στο έργο εμπλέκονται Ελλάδα, Τουρκία, Αλβανία, όμως αυτό δεν στάθηκε ικανό να επιλύσει προβλήματα στις μεταξύ τους σχέσεις, δεν στάθηκε ικανό να ανατρέψει την προκλητικότητα με την οποία η αστική τάξη της Τουρκίας, υπό την ηγεσία του Ερντογάν, εντείνει τις παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου, τις αμφισβητήσεις κυριαρχικών δικαιωμάτων, το ίδιο και με την Αλβανία.

Κυρίως, όμως, η συμφωνία εγκυμονεί κινδύνους για ακόμα μεγαλύτερη εμπλοκή της χώρας στη διαπάλη μεταξύ ευρωπαϊκών και ρωσικών ενεργειακών σχεδίων στην ευρύτερη περιοχή της Νότιας Ευρώπης και της Ανατολικής Μεσογείου.

Αυτό επιβεβαιώνουν καθημερινά και οι δηλώσεις του πρέσβη των ΗΠΑ Τζ. Πάιατ απ' όπου βρεθεί και όπου σταθεί.

Τι μας λέει ο κ. πρέσβης:

Ότι « υπάρχει ένα ισχυρό μήνυμα από την διοίκηση Τράμπ, ότι οι ΗΠΑ θέλουν να δούν την Ελλάδα επιτέλους να αναδύεται από μια δύσκολη οκταετία οικονομικής κρίσης και να προχωρήσει μπροστά για να γίνει ένας ισχυρός σύμμαχος και πυλώνας σταθερότητας στην περιοχή, όπου εμείς βασιζόμαστε.

Και βέβαια μπαίνοντας στο ζουμί των αμερικάνικων σχεδιασμών για τον έλεγχο των δρόμων μεταφοράς Ενέργειας σε αντιπαράθεση με τη Ρωσία δεν μπορεί να κρύψει ότι η περιοχή της Βόρειας Ελλάδας και ειδικότερα της Αλεξανδρούπολης αποτελεί το βασικό πυρήνα αυτών των σχεδιασμών στον τομέα της ενέργειας, με τον αγωγό TAP, τον διασυνδετήριο αγωγό IGB, την πλωτή μονάδα αποθήκευσης και επανεριοποίησης υγροποιημένου φυσικού αερίου, την παραπέρα ιδιωτικοποίηση του λιμανιού της Αλεξανδρούπολης και τον γενικότερο ρόλο που του ετοιμάζουν να παίζει στην υλοποίηση των ΝΑΤΟϊκών σχεδιασμών στην περιοχή των Βαλκανίων και της Μεσογείου.

Τελικά οι μόνοι που βγαίνουν κερδισμένοι απ' αυτές τις τεράστιες επενδύσεις είναι οι μεγάλοι επιχειρηματικοί όμιλοι, που βλέπουν τα

κέρδη τους να πολλαπλασιάζονται, που δέχονται όλες τις κρατικές στηρίξεις εκατομμυρίων ευρώ για νέα επενδυτικά σχέδια και οι ιμπεριαλιστικοί σχεδιασμοί στην περιοχή.

Τι γίνεται όμως με τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα της περιοχής;

Απέναντι στις ψεύτικες προσδοκίες που προσπαθεί να δημιουργήσει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ με τα παζάρια της για το χρέος, τις συμφωνίες της που δήθεν βάζουν τέλος στα μνημόνια, στην επιτροπεία και ανοίγουν το δρόμο για την καπιταλιστική ανάπτυξη, υπάρχει η σκληρή πραγματικότητα που βιώνει η εργατική τάξη, ο λαός και εδώ στην Ανατολική Μακεδονία και Θράκη, στον Έβρο, σε όλους τους νομούς που δίνει τη μάχη της καθημερινής επιβίωσης.

Τι μπορεί, για παράδειγμα, να περιμένουν από μια τέτοια ανάπτυξη, οι άνεργοι σε μια περιοχή όπου η πραγματική ανεργία αγγίζει το 30%, η μερική και εκ περιτροπής εργασία αυξήθηκε και οι συνθήκες που βιώνουν οι εργαζόμενοι επιβεβαιώνουν τη μόνιμη επιδίωξη του κεφαλαίου για φτηνή εργατική δύναμη;

Τι μπορεί να περιμένουν οι εργαζόμενοι στον κλάδο του τουρισμού που εργάζονται μόνο μερικούς μήνες το χρόνο σε συνθήκες γαλέρας?

Τι μπορούν να περιμένουν οι αυτοαπασχολούμενοι που δίνουν τη μάχη με τα χρέη, , όπου βρίσκονται σε καθεστώς οικονομικής ασφυξίας και τα λουκέτα έχουν αυξηθεί.

Τι μπορεί να περιμένει η φτωχομεσαία αγροτιά, που βρίσκεται ήδη σε τροχιά μαζικού ξεκληρίσματος, με το δυσβάσταχτο κόστος παραγωγής, το πρόβλημα

που δημιουργείται με την προκαταβολή του ΦΠΑ, τους περιορισμούς και τους αποκλεισμούς από μια σειρά προϊόντα που παράγουν, από την ανύπαρκτη προστασία από τον ΕΛΓΑ, τον οποίο οι αγρότες ακριβοπληρώνουν, από την πολύμηνη καθυστέρηση εκτίμησης των ζημιών από τα καιρικά φαινόμενα και τις αρρώστιες όπως το πράσινο σκουλήκι, εξαιτίας της έλλειψης γεωπόνων καθώς επίσης και το πρόβλημα που έχει δημιουργηθεί με το σταμάτημα της χρηματοδότησης των αγροτών από τις τράπεζες?

Το ΚΚΕ έγκαιρα προειδοποίησε γι αυτή την πορεία που θα διώξει από τη γη τους, τη συντριπτική πλειοψηφία των αγροτών.

Προειδοποίησε έγκαιρα για το σχεδιασμό τους να κλείσουν όλα τα εργοστάσια ζάχαρης, όπως και έγινε, παρά τις εξαγγελίες και τις δεσμεύσεις του κ. Τσίπρα από το Αναπτυξιακό Περιφερειακό Συνέδριο.

Όλα τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι αγρότες σχετίζονται με τις συνολικότερες κατευθύνσεις που έχουν προγραφεί για την αγροτιά.

Η ΕΕ, η σημερινή και οι προηγούμενες κυβερνήσεις, ακολουθούν μια πολιτική που στόχο έχει να πάρει τη γη από τους μικρούς, τους μεσαίους αγρότες και να τη συγκεντρώσει σε χέρια λίγων, να δημιουργηθούν δηλαδή μεγάλες καπιταλιστικές εκμεταλλεύσεις.

Για μια ακόμη φορά θα επαναλάβουμε ότι η πραγματική λύση για την αγροτιά προϋποθέτει άλλη οικονομία, άλλη κοινωνία και να έχει ο λαός στα χέρια του την εξουσία.

Ταυτόχρονα επισημαίνουμε ότι ο αγώνας που κάνουν σήμερα οι αγρότες, για να επιλυθούν κάποια άμεσα προβλήματα, πρέπει να έχει αυτό το στόχο. Ο αγρότης, σε αυτή την κοινωνία που λέμε εμείς, θα μπορεί και να παράγει και να έχει ικανοποιητικό εισόδημα και ταυτόχρονα να μπορεί να λύνει όλες τις υπόλοιπες ανάγκες του, τις λαϊκές, τις σύγχρονες ανάγκες της οικογένειάς του, για υγεία, μόρφωση, πολιτισμό, ελεύθερο χρόνο. Μέσα από την οργάνωσή του σε παραγωγικούς συνεταιρισμούς. Το κράτος θα του χορηγεί όλα τα απαραίτητα μέσα, θα διαθέτει τις αποθήκες, θα τον προστατεύει από κάθε φυσικό φαινόμενο. Εμείς θεωρούμε ότι είναι απαραίτητη αυτή η κοινωνία, αυτή η εξουσία τώρα. Είναι επίκαιρη η πρότασή μας. Όμως πρέπει ο λαός να βάλει πλάτη για να γίνει πραγματικότητα.

Όρος απαραίτητος στο σήμερα, είναι να οργανωθεί η αγροτιά μέσα από Συλλόγους και να παλέψει, να συντονίσει την πάλη της, με τους εργάτες, για την αναγκαία κοινή δράση, για την κοινωνική συμμαχία που θα παλεύει για την ανατροπή της εξουσίας των μονοπωλίων, για να περάσει ο πλούτος, στα χέρια των παραγωγών του.

Τι μπορεί να περιμένει ο νέος και η νέα, ο μαθητής και η μαθήτρια που έρχονται αντιμέτωποι με το σχολείο εξεταστικό κέντρο, ένα σχολείο που τους αναγκάζει να τρέχουν από το πρωί μέχρι το βράδυ από το σπίτι στο σχολείο και από εκεί στο φροντιστήριο και τις οικογένειές τους να βάζουν βαθιά το χέρι στην τσέπη?

Τι μπορεί να περιμένει ο φοιτητής και η φοιτήτρια, από ένα πανεπιστήμιο που το περιεχόμενό σπουδών του είναι προσαρμοσμένο στα συμφέροντα των επιχειρηματιών και με τους ίδιους τους φοιτητές να μετατρέπονται σε κυνηγούς πανάκριβων πιστοποιητικών πέρα από το πτυχίο, έτσι ώστε την επόμενη μέρα να μπορέσουν να βρουν μια κακοπληρωμένη δουλειά ή να αναγκαστούν να ξενιτευτούν όπως χιλιάδες άλλοι νέοι επιστήμονες?

Τι μπορεί να περιμένουν οι σπουδαστές στη μαθητεία, οι νέοι εργαζόμενοι? Που θα συνεχίσουν να βιώνουν την εκμετάλλευση στην πρακτική άσκηση, που θα συνεχίσουν να αποτελούν μια μεγάλη δεξαμενή άντλησης φτηνού εργατικού δυναμικού για τους μεγάλους επιχειρηματικούς ομίλους και παράλληλα θα χρυσοπληρώνουν για αναλώσιμα, μετακινήσεις και βιβλία?

Τελικά λοιπόν, τι μπορεί να περιμένει η εργατική τάξη, ο λαός, η νεολαία, από την περιβόητη καπιταλιστική ανάπτυξη, η οποία - ακόμα κι αυτή - θα είναι βασανιστική, αβέβαιη και λόγω των αντιθέσεων στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία;

Μήπως θα αυξηθούν οι μισθοί, οι συντάξεις; Πριν λίγο καιρό ψήφισαν το νέο τσεκούρι στις συντάξεις, στο αφορολόγητο, ακόμα και στα επιδόματα.

Μήπως θα καταργηθούν φόροι και χαράτσια;

Μήπως ο λαός της περιοχής θα σταματήσει να πληρώνει τα πανάκριβα διόδια για να πηγαίνει στη δουλειά του, θα ακυρωθεί η κατασκευή των νέων διοδίων στη Μέσση και το Αρδάνιο?

Μήπως τον ΕΝΦΙΑ που ήρθε πριν από λίγες μέρες και τον ΦΠΑ στα είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης δεν θα τον πληρώνουν ακόμα και οι άνεργοι?

Μήπως θα σταματήσουν οι πλειστηριασμοί της λαϊκής κατοικίας από τις τράπεζες?

Μήπως θα ανακοπεί η εμπορευματοποίηση της Υγείας, της Πρόνοιας, της Παιδείας;

Μήπως θα γίνουν τα αντιπλημμυρικά έργα στον Έβρο, τον Αρδα και τον Ερυθροπόταμο ή και αυτές οι υποσχέσεις θα ξεχαστούν όπως ξεχάστηκαν στη Σ

καμένοι στην Ηλεία και όπως θα ξεχαστούν οι 100 νεκροί στην Αν. Αττική, επειδή κατά τον κ. Τσίπρα και την κυβέρνηση υπήρχε ατομική ευθύνη.

Την απάντηση τελικά στο ερώτημα ποιος θα κερδίζει από την καπιταλιστική ανάπτυξη τη δίνει η ίδια η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, η οποία στρώνει το έδαφος στο κεφάλαιο για να ανακάμψει πατώντας πάνω στα κατεστραμμένα εργατικά δικαιώματα.

Είναι η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, η επέκταση των μνημονιακών ρυθμίσεων για τις Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, η ουσιαστική νομοθέτηση του «λοκ άουτ», η απελευθέρωση των ομαδικών απολύσεων, το ξήλωμα των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, το χτύπημα του δικαιώματος της απεργίας, μέσω της διευκόλυνσης για να βγαίνει παράνομη. Είναι ο εργασιακός μεσαίωνας «made in ΣΥΡΙΖΑ».

Είναι η διατήρηση η επέκταση του βασικού αντεργατικού νομοθετικού οπλοστασίου των μνημονίων, η μονιμοποίησή του με την αποτύπωση σε νέο κώδικα εργατικού δικαίου για το οποίο έχει δεσμευτεί και δρομολογεί η κυβέρνηση και που κρύβεται πίσω από τις βαρύγδουπες ανακοινώσεις για την επέκταση των κλαδικών συμβάσεων και την πολυδιαφημιζόμενη αύξηση του κατώτατου μισθού για λίγα ευρώ.

Κρύβουν ότι η όποια αύξηση του κατώτατου μισθού θα γίνει με το νόμο Βρούτση της κυβέρνησης ΝΔ – ΠΑΣΟΚ, έναν από τους πιο εμβληματικούς αντεργατικούς νόμους, αφού αποκλείει την ελεύθερη διαπραγμάτευση του ύψους του κατώτατου μισθού και ο οποίος θα καθορίζεται με κυβερνητική απόφαση και κριτήριο την ανταγωνιστικότητα και αφού πρώτα έχει πάρει την έγκριση από τη μεγαλοεργοδοσία.

Κρύβουν ότι η επέκταση των Κλαδικών Συλλογικών Συμβάσεων δεν γίνεται σε όλους τους κλάδους που υπάρχουν κλαδικές συμβάσεις. Ότι το ποσοστό των εργαζομένων που καλύπτονται από Κλαδικές ΣΣΕ δεν ξεπερνά το 10% του συνόλου των εργαζομένων. Ότι στη μεγάλη πλειοψηφία των κλάδων δεν υπάρχουν κλαδικές συμβάσεις, ως αποτέλεσμα των νόμων όλων των προηγούμενων χρόνων. Κρύβουν το γεγονός ότι η κυβέρνηση δεν καθιστά υποχρεωτική την εφαρμογή ούτε καν αυτών που υπάρχουν ενώ την ίδια στιγμή δεν ακουμπάει το νομοθετικό πλαίσιο που επιτρέπει στους εργοδότες είτε να μην προσέρχονται στις διαπραγματεύσεις για τις συλλογικές συμβάσεις είτε

να τις υπονομεύουν και να μην τις εφαρμόζουν. Κρύβουν τέλος ότι η κυβέρνηση είναι που έθεσε στην καλή θέληση των εργοδοτών τη δυνατότητα να κρίνουν αν μια σύμβαση θα γίνει υποχρεωτική, με την προαιρετική κατάθεση του μητρώου των εργαζομένων τους, για να διαπιστωθεί αν καλύπτουν το 50+1% του κλάδου.

Ότι διατηρεί όλη εκείνη την πανσπερμία των εργασιακών σχέσεων που επιτρέπει χιλιάδες εργαζόμενοι είτε να μη θεωρούνται εργαζόμενοι του κλάδου (π.χ. ενοικιαζόμενοι, εργολαβικοί, εργαζόμενοι σε θυγατρικές, μέσω δουλεμπορικών γραφείων) είτε να μην παίρνουν ούτε και τον κατώτατο μισθό, όπως συμβαίνει με το 52% των νέων εργαζομένων που εργάζονται με ευέλικτες μορφές απασχόλησης και αμείβονται με 378 ευρώ μεικτά!

Ο στόχος αυτού του προπαγανδιστικού καταιγισμού είναι πολλαπλός:

Η κυβέρνηση επιδιώκει να καλλιεργήσει κάλπικες προσδοκίες στο λαό, να κρύψει τον ταξικό χαρακτήρα της αντιλαϊκής πολιτικής που ακολούθησε και ακολουθεί για τη στήριξη του κεφαλαίου, να καλλιεργήσει στάση αναμονής και την ψευδαίσθηση ότι «τώρα γυρίζει το πράγμα».

Επιδιώκει να «φρεσκάρει» χρεοκοπημένες διαχωριστικές γραμμές με τη ΝΔ και τα άλλα κόμματα με τα οποία μοιράζεται την ίδια αντεργατική στρατηγική, να λανσάρει μια εικόνα ότι τάχα «τώρα εμείς κάνουμε την αρχή με φιλολαϊκά μέτρα, θα κάνουμε κι άλλα στο μέλλον αρκεί να μην ξανάρθουν οι άλλοι».

Πολύ περισσότερο, η κυβέρνηση και μαζί της όλα τα αστικά επιτελεία επιδιώκουν να χαμηλώσουν ακόμα περισσότερο τον πήχη των απαιτήσεων του λαού, να τον απομακρύνουν ακόμα περισσότερο από τις πραγματικές ανάγκες του. Θέλουν να κάθεται ο λαός με σταυρωμένα τα χέρια να περιμένει μήπως «παγώσει» ή μήπως «αντικατασταθεί» το ένα ή το άλλο αντιλαϊκό μέτρο, την ίδια ώρα που διατηρούνται στο ακέραιο όλα όσα του φόρτωσαν τα προηγούμενα χρόνια και κλιμακώνεται παραπέρα η αντιλαϊκή επίθεση, θέλουν να πανηγυρίζουν οι εργαζόμενοι για λίγα ευρώ παραπάνω στον κατώτατο μισθό, την ίδια ώρα που όχι μόνο δεν αναπληρώνονται οι απώλειές τους αλλά έχουν ήδη θεσμοθετηθεί τα νέα χαράτσια, τα νέα αντιλαϊκά μέτρα που θα τους τα πάρουν πίσω διπλά και τριπλά.

Όλα όσα λέγονται περί δικαιοσύνης αποκατάστασης αδικιών και προστασίας των αδυνάτων στην καλύτερη των περιπτώσεων αφορούν μέτρα ασπιρίνης, μέτρα που δεν αποτελούν βήματα προς την βελτίωση της ζωής, αλλά σταγόνα στον ωκεανό της αντεργατικής αντιλαϊκής επίθεσης. Εμείς βεβαίως ως Κόμμα και το εργατικό -λαϊκό κίνημα θα διεκδικήσουμε και θα αξιοποιήσουμε κάθε χαραμάδα που μπορεί να υπάρξει για την ανακούφιση του λαού. Όμως δεν πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες και ψευδαισθήσεις ότι δεν αφορά σε τίποτα την αποκατάσταση των δικαιωμάτων και των καταχτήσεων, στην πραγματικότητα αφορά μέτρα μοιράσματος της φτώχειας ανάμεσα στους φτωχούς και τους φτωχότερους ή ορισμένα μέτρα που αφορούν ορισμένες κατηγορίες εργαζομένων ειδικά όσων βρίσκονται στο όριο της εξαθλίωσης.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για εμπόριο ελπίδας από την πλευρά της κυβέρνησης.

Δεν αρνούμαστε ότι μπορεί σε μια φάση της ανάπτυξης και της ανάκαμψης και η ανεργία να μειωθεί σχετικά - αν και οι προβλέψεις και όλη η προετοιμασία γίνεται για διαχείριση μακροχρόνιας υψηλής ανεργίας- ούτε ότι μπορεί κάποιοι κλάδοι, κάποιοι εργαζόμενοι να έχουν αυξήσεις σε μισθούς ή ακόμα και ότι στο πλαίσιο των επενδύσεων να υπάρξουν και ορισμένες υποδομές γενικά αναγκαίες κ.λ.π.

Το ζήτημα είναι ότι ακόμα και το πιο θετικό μέτρο μέσα σε ένα περιβάλλον έντασης της εκμετάλλευσης γίνεται καπνός, εξανεμίζονται γρήγορα τα οφέλη για τους εργαζόμενους, μια αύξηση μισθού γίνεται αέρας κοπανιστός π.χ. εάν δεν συνδυάζεται με εξασφάλιση του συνόλου των εργασιακών δικαιωμάτων αν π.χ. κόβει από τις ασφαλιστικές εισφορές για να αυξήσει το μισθό σου, χάνεται μέσα στην αύξηση της φοροεπιδρομής ή στον εξαναγκασμό να πληρώνεις για δαπάνες υγείας, πρόνοιας, παιδείας που μέχρι πριν ήταν δωρεάν.

Το κύριο ζήτημα είναι η λογική της μείωσης των απαιτήσεων, η λογική ποια ανάγκη θα θυσιάσω προκειμένου να καλύψω άλλες και αυτό σε συνθήκες που τα κέρδη πολλαπλασιάζονται με τρελούς ρυθμούς. Εξάλλου αν η κυβέρνηση ήθελε πραγματικά να αποκαταστήσει μισθούς συντάξεις, να διορθώσει αδικίες, να προστατέψει την λαϊκή κατοικία θα είχε υιοθετήσει τις αλληπάλληλες προτάσεις νόμου που έχει καταθέσει

στη Βουλή το ΚΚΕ, εκφράζοντας αιτήματα και διεκδικήσεις του εργατικού λαϊκού κινήματος, για αυτά τα ζητήματα και που έχει συλλήβδην απορρίψει με διάφορα προσχήματα...

Σύντροφοι και φίλοι

Δεν πρέπει να μας διαφύγει το εξής: Υπάρχει ένα κόκκινο νήμα που συνδέει την εσωτερική και εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης υπηρετώντας το στόχο της ανάκαμψης των κερδών των επιχειρηματικών ομίλων.

Δηλαδή η μεγαλύτερη εμπλοκή της Ελλάδας στους ιμπεριαλιστικούς ΝΑΤΟικούς σχεδιασμούς, η προώθηση των ευρωατλαντικών σχεδίων στα Βαλκάνια με την συμφωνία των Πρεσπών και την συμφωνία με την Αλβανία, η ταύτιση με τα σχέδια ΗΠΑ-ΝΑΤΟ στην περιοχή σχετίζονται άμεσα με το σχέδιο καπιταλιστικής ανάπτυξης που προωθεί η αστική τάξη στο εσωτερικό της χώρας με τις ειδικές πλευρές που αφορούν και αυτή την περιοχή.

Υπάρχουν συγκεντρωμένα κεφάλαια που δεν μπορούν ακόμα να επενδυθούν κερδοφόρα και ανταγωνιστικά. Πρέπει οι ελληνικοί όμιλοι λοιπόν να πάρουν μέρος σε μεγάλες δουλειές σε μεγάλα επενδυτικά σχέδια, σε μεγάλες μπίζνες να ανοιχτούν σε νέες αγορές .

Για λογαριασμό των επενδύσεων τσακίζονται εργατικά-λαϊκά δικαιώματα, υποτιμούνται υποβαθμίζονται εργατικές-λαϊκές ανάγκες.

Για λογαριασμό των επενδύσεων συμμετέχει ενεργά η Ελλάδα στους ΝΑΤΟϊκούς σχεδιασμούς, σπρώχνει το λαό μας σε επικίνδυνους δρόμους, σε δρόμους αποσταθεροποίησης θέτοντας σε κίνδυνο την ασφάλεια, την ελευθερία και την κυριαρχία του.

Γιατί η πείρα λέει ότι Ευρωτλαντικοί σχεδιασμοί στην περιοχή σημαίνουν επεμβάσεις, πολέμους, ενίσχυση εθνικισμών και αλυτρωτισμών. Για αυτό άλλωστε ως Κόμμα εναντιωθήκαμε και στην συμφωνία των Πρεσπών γιατί δεν πρόκειται για συμφωνία ειρήνης και συνεργασίας ανάμεσα στους λαούς, αλλά συμφωνία ευρωτλαντικής κοπής.

Εξάλλου οι κόντρες ΗΠΑ- Ρωσίας που βλέπουμε να οξύνονται με πεδίο και τα Βαλκάνια αλλά και τη χώρα μας - κάτι που φάνηκε με τις απελάσεις Ρώσων διπλωματών- φανερώνουν το πόσο βαθειά στο βάλτο που τσακώνονται τα βουβάλια μας έχει χώσει η ελληνική κυβέρνηση για

λογαριασμό των επιχειρηματικών ομίλων με απρόβλεπτες συνέπειες για το λαό, και ενώ οξύνονται οι αντιθέσεις και με την Τουρκική αστική τάξη στην περιοχή του Αιγαίου, της Θράκης και της Κυπριακής ΑΟΖ, με αμφισβήτηση συνόρων και κυριαρχικών δικαιωμάτων από την πλευρά της Τουρκίας, με υπαρκτό το κίνδυνο πολεμικής εμπλοκής.

Γι αυτό το λόγο όπως και σήμερα σε ειρηνικές συνθήκες έτσι και σε συνθήκες ενδεχόμενης πολεμικής εμπλοκής δεν ταυτίζονται τα συμφέροντα της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας με τα συμφέροντα των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων, που πατρίδα τους, σημαία τους είναι τα κέρδη τους, οι μπίζνες τους, η συμμετοχή τους στα διεθνή γεωπολιτικά παιχνίδια, η αξιοποίηση της στρατηγικής θέσης της χώρας για το τσάκισμα του εργατικού κινήματος.

Για αυτό έχει σημασία σήμερα να δυναμώσει σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά η εναντίωση στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο και την ελληνική εμπλοκή, η πάλη για να κλείσουν οι ΝΑΤΟϊκές βάσεις που υπάρχουν στη χώρα μας, να επιστρέψουν οι ελληνικές στρατιωτικές δυνάμεις που υποστηρίζουν τους ΝΑΤΟϊκούς σχεδιασμούς και δρουν εκτός συνόρων, να συνδεθεί η πάλη με το στόχο της αποδέσμευσης της χώρας από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.

Είναι καθαρό ότι ο λαός μας δεν μπορεί να δείξει καμιά εμπιστοσύνη στην αστική τάξη και τις κυβερνήσεις της. Δεν μπορεί να εμπιστευτεί αυτούς που τον κλέβουν το ξεζουμίζουν τον καιρό της ειρήνης ότι θα τον υπερασπίσουν σε περίπτωση πολέμου. Δεν μπορεί να εμπιστευτεί αυτούς που για τα δικά τους συμφέροντα μας χώνουν σε ένα σπινάλ αντιθέσεων και ανταγωνισμών, αυτούς που δεν ιδρώνει το αυτί τους από το γεγονός ότι οι συμμαχίες που συμμετέχει η χώρα ΝΑΤΟ και ΕΕ είναι συμμαχίες πολέμου και όχι ειρήνης.

Εμείς λέμε ξεκάθαρα ότι σε περίπτωση εισβολής ξένων στρατιωτικών δυνάμεων στη χώρα ο ελληνικός λαός οι εργαζόμενοι πρέπει να δώσουν την μάχη υπεράσπισης των κυριαρχικών δικαιωμάτων, να εναντιωθούν στην προσπάθεια αλλαγής συνόρων, να αποκρούσουν τον ξένο εισβολέα.

Σε αυτό τον αγώνα για άλλη μια φορά οι Κομμουνιστές, τα μέλη τα στελέχη του Κόμματος, της ΚΝΕ, οι φίλοι τους θα δώσουν τον καλύτερο εαυτό τους. Όπως θα δώσουν και τη μάχη για την υπεράσπιση των

εργατικών λαϊκών στρωμάτων από τα δεινά που φέρνει η πολεμική εμπλοκή, την φτώχεια, τις ελλείψεις που θα δημιουργηθούν, την εξασφάλιση της προστασίας της ζωής του λαού, για την αντιμετώπιση της προσπάθειας της εργοδοσίας να επιβάλει εργασιακή ειρήνη και σιγή νεκροταφείου, για την υπεράσπιση από την ένταση της καταστολής και του αυταρχισμού τον περιορισμό των λαϊκών ελευθεριών που συνοδεύει πάντα μια πολεμική εμπλοκή. Μάχη που θα δοθεί παντού και στα μέτωπα και στα μετόπισθεν.

Όμως ο αγώνας μας δεν πρέπει να μένει στη μέση, όπως συνέβη στο παρελθόν, πρέπει να έχει κατεύθυνση στόχο, να συνδεθεί με την πάλη ώστε η έξοδος του λαού μας από τον πόλεμο να σημάνει ένα βαρύ χτύπημα στο σύστημα που γεννά τους πολέμους τη φτώχεια και την εκμετάλλευση, να το πληρώσουν αυτοί που μας οδήγησαν στον πόλεμο. Να αποτελέσει μια σημαντική συμβολή του λαού μας στη πάλη των λαών όλου του κόσμου ενάντια στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Να συνδεθεί με την πάλη για να κάνει κουμάντο ο λαός στη χώρα μας, να έχει στα χέρια του την οικονομία και την εξουσία χωρίς αφεντικά, και τις επικίνδυνες μπιζνες και ιμπεριαλιστικές συμμαχίες τους, χωρίς ιμπεριαλιστική ειρήνη, να συνδεθεί με την πάλη για την εργατική-λαϊκή εξουσία.

Σύντροφοι και φίλοι

Φέτος το Κόμμα μας γιορτάζει τα 100 χρόνια από την ίδρυση του, 100 χρόνια ηρωικής πορείας ένδοξων στιγμών αλλά και χρήσιμων συμπερασμάτων που τελικά επιβεβαιώνονται και από τις ίδιες της εξελίξεις των τελευταίων χρόνων.

Είναι βασικό συμπέρασμα της ιστορικής πείρας ότι ο καπιταλισμός δεν βελτιώνεται, δεν εξανθρωπίζεται, δεν μεταρρυθμίζεται προς όφελος των εργαζομένων δεν μπορεί να γίνει ο «λύκος φίλος» .

Δεν μπορεί ο λαός να περιμένει τίποτα από κυβερνήσεις της αστικής εξουσίας, της εξουσίας των μονοπωλίων, των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων όπως και αν αυτές αυτο-αποκαλούνται.

Η ιστορική πείρα δείχνει πως ότι κερδήθηκε και ότι θα κερδηθεί ήταν, είναι και θα είναι αποτέλεσμα σκληρής ταξικής πάλης, αποτέλεσμα της σύγκρουσης με το κεφάλαιο και την εξουσία του, αποτέλεσμα σημαντικών μαχών γύρω από

περισσότερο ή λιγότερο κεντρικά ζητήματα που όμως αντικειμενικά όποια πέτρα και να σηκώσεις συνδέονται με

στρατηγικές επιλογές του κεφαλαίου. Είναι θέμα συσχετισμών είναι ζήτημα της δύναμης που έχει το εργατικό-λαϊκό κίνημα για να μπορεί να εμποδίζει αντιδραστικές αλλαγές, να αποσπάσει ορισμένες κατακτήσεις.

Καμιά διαχείριση του συστήματος δεν χάρισε στους εργαζόμενους τίποτα και αν δεν το έκανε σε ιστορικές περιόδους που ο καπιταλισμός σημείωνε μεγάλους ρυθμούς ανάπτυξης, εμφάνιζε μεγάλη δυναμική, είναι σίγουρο πως δεν θα το κάνει και σήμερα. Γι' αυτό το σύστημα εκπαιδεύει μαζικά τους εργαζόμενους σε μια ζωή χωρίς απαιτήσεις, μια ζωή με ψίχουλα, χωρίς δικαιώματα.

Το συμπέρασμα αυτό οδηγεί αντικειμενικά και σε συγκεκριμένη πολιτική στάση.

Το ΚΚΕ δεν μπορεί παρά να βρίσκεται απέναντι σε κάθε αστική κυβέρνηση, απέναντι σε κάθε εκδοχή αστικής διαχείρισης, απέναντι στα κόμματα του κεφαλαίου όπως και αν αυτά αυτοπροσδιορίζονται.

Αυτή η αλήθεια που επιβεβαιώνεται και ιστορικά έχει μεγάλη αξία στο σήμερα μετά την πείρα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ. Πόσοι εργαζόμενοι, άνθρωποι από τα λαϊκά στρώματα ακόμα και νεότερης ηλικίας δεν πίστεψαν ότι ο ΣΥΡΙΖΑ πάει να κάνει με πιο έξυπνο τρόπο, αυτό που λέει το ΚΚΕ, εκφράζοντας μάλιστα και την άποψη ότι το ΚΚΕ όλο λόγια είναι και ότι δεν θέλει να αναλάβει ευθύνες σοβαρές, ότι θα μπορούσε να είναι αυτό στη θέση του ΣΥΡΙΖΑ ή έστω να στήριζε ή να έδειχνε ανοχή στην κυβέρνηση της αριστεράς. Η πραγματικότητα οι εξελίξεις τους διέψευσαν. Το ΚΚΕ αναλαμβάνει πάντα τις ευθύνες του απέναντι στην εργατική τάξη και το λαό. Και ευθύνη του ήταν να προειδοποιήσει με κάθε κόστος και είχε κόστος από αυτή την επιλογή, ότι καμιά κυβέρνηση στο έδαφος του συστήματος δεν μπορεί να δώσει διέξοδο στο λαό. Πήρε την ευθύνη του και οργάνωσε την αντιπολίτευση στη κυβέρνηση από τη σκοπιά των λαϊκών συμφερόντων. Δεν πάτησε τις μπανανόφλουδες όπως αυτή του δημοψηφίσματος, δεν έπεσε στη λούμπα της ανοχής ή της μερικής στήριξης.

Και σήμερα μπορεί να κοιτάει κατάματα το λαό και να του λέει: Και αυτό το δοκίμασες, και την «αριστερή» διακυβέρνηση του συστήματος τη βίωσες, ήρθε η ώρα να δοκιμάσεις έναν άλλον εντελώς διαφορετικό δρόμο, μην ξαναπέσεις στην παγίδα ούτε του μικρότερου κακού, ούτε

στην εναλλαγή κυβερνήσεων, στην τιμωρία των σημερινών με την επιβράβευση των προηγούμενων, είναι αδιέξοδο....

Ήρθε η ώρα να σηκωθείς από τον καναπέ. Να πάψεις να είσαι θεατής, ήρθε η ώρα να πάρεις τη θέση σου στον αγώνα σήμερα για τα σύγχρονα εργατικά λαϊκά δικαιώματα, για τις σύγχρονες εργατικές λαϊκές ανάγκες.

Ένας αγώνας που θα συνδέει κάθε επιμέρους μέτωπο πάλης, σε κάθε κλάδο, περιοχή σε ένα μεγάλο κίνημα αντεπίθεσης. Ένα μεγάλο κίνημα εργατικό-λαϊκό, μια κοινωνική συμμαχία που θα βγάζει στο προσκήνιο τις εργατικές-λαϊκές ανάγκες, που δεν θα παζαρεύει με το κεφάλαιο πόσα θα χάσει ο λαός, που θα συγκρούεται με την στρατηγική της ανάπτυξης για τα κέρδη, με τα σχέδια αστάθειας και ανασφάλειας της γεωπολιτικής αναβάθμισης του ΝΑΤΟ και της ΕΕ. Ένα τέτοιο κίνημα θα μπορεί να επιβάλει λύσεις προς όφελος των εργαζομένων, μπορεί να βάλει εμπόδια στους αντεργατικούς σχεδιασμούς.

Και κυρίως είναι ο δρόμος για να οδηγηθεί ο λαός στην πραγματική και ουσιαστική διέξοδο για τα συμφέροντα του, την πάλη για να πάρει ο ίδιος την εξουσία, να την οργανώσει ανατρέποντας μια χούφτα ιδιοκτήτες μονοπωλιακών ομίλων, να κάνει κοινωνική ιδιοκτησία τα εργοστάσια, τα λιμάνια, τις υποδομές, τους κλάδους στρατηγικής σημασίας, οργανώνοντας τον παραγωγικό συνεταιρισμό των μικρών ιδιοκτητών και αγροτών.

Η προοπτική αυτή δεν είναι παραπομπή των λύσεων για το λαό στη «Δευτέρα παρουσία» όπως μας κατηγορούν ορισμένοι. Για την «δευτέρα παρουσία» είναι οι αυταπάτες, οι ψευδαισθήσεις, οι ουτοπίες ότι μπορεί σε μια οικονομία που κυριαρχεί το καπιταλιστικό κέρδος να «χωρέσουν» εργατικές λαϊκές ανάγκες τη στιγμή που το κέρδος γεννιέται από την ένταση της εκμετάλλευσης και τον περιορισμό αυτών των αναγκών.

Εμείς συνδέουμε την επίλυση βασικών οξυμένων εργατικών λαϊκών προβλημάτων με την πορεία της ταξικής πάλης. Όσο δυναμώνει η εργατική-λαϊκή πάλη, όσο αποκτά πιο μαζικά χαρακτηριστικά, όσο βαθαίνει ο αντικαπιταλιστικός αντιμονοπωλιακός προσανατολισμός της, τόσο θα είναι δυνατόν και στο σήμερα να μετρά νίκες αλλά κυρίως να διαμορφώνονται οι όροι για την ριζική αντιμετώπιση τους με την ανατροπή της εξουσίας των μονοπωλίων που θα ανοίξει το δρόμο για μια άλλη οργάνωση της κοινωνίας και της οικονομίας, με τους

εργαζόμενους στην εξουσία και κοινωνική ιδιοκτησία δηλαδή μια σοσιαλιστική-κομμουνιστική κοινωνική οργάνωση.

Σήμερα πράγματι οι συσχετισμοί είναι αρνητικοί. Με την έννοια ότι σε διεθνές επίπεδο ο καπιταλισμός κυριαρχεί δεν υπάρχει αντίπαλο δέος. Αλλά και με την έννοια ότι ο λαός οι εργαζόμενοι, η μεγάλη λαϊκή πλειοψηφία δεν έχουν αποφασίσει ακόμα να ακολουθήσουν αυτό το δρόμο. Όμως εμείς, το ΚΚΕ, δεν στεκόμαστε παθητικά απέναντι σε αυτούς τους συσχετισμούς. Πολύ περισσότερο στο όνομα των αρνητικών αυτών συσχετισμών δεν συμβιβάζομαστε με την σημερινή κατάσταση, ούτε γινόμαστε απολογητές του

συστήματος και των ιμπεριαλιστικών συμμαχιών. Παλεύουμε για να αλλάξουν αυτοί οι συσχετισμοί στο μέτρο των δυνάμεων μας. Μπαίνουμε μπροστά σε κάθε μέτωπο πάλης, συμβάλουμε στην ταξική ανασύνταξη του εργατικού κινήματος, συμβάλουμε στην κοινή δράση και στον κοινό βηματισμό αυτών των κοινωνικών δυνάμεων που έχουν συμφέρον την αντιπαράθεση με το σύστημα, με τα μονοπώλια.

Για αυτό το ΚΚΕ απευθύνεται σε όλους χωρίς ταμπέλες και προκαταλήψεις ιδιαίτερα όσους εργαζόμενους, αυτοαπασχολούμενους, αγρότες προέρχονται πολιτικά από άλλα κόμματα και πολιτικούς χώρους, τους δίνει το χέρι, τους καλεί να δουν τα πράγματα με βάση το συμφέρον της τάξης τους, το συμφέρον της μεγάλης λαϊκής πλειοψηφίας και όχι με βάση το συμφέρον των αφεντικών, να συσπειρωθούν να συστρατευθούν με τους κομμουνιστές, τις προτάσεις και την δράση τους σε κάθε μικρό ή μεγάλο μέτωπο πάλης, να ενισχύσουν το ΚΚΕ, να το ισχυροποιήσουν στα σωματεία, στις αρχαιρεσίες, στις εκλογές όπου και όποτε και αν γίνουν.

Τα πράγματα σήμερα θα ήταν διαφορετικά να ο συσχετισμός δύναμης ήταν διαφορετικός. Αν το ΚΚΕ ήταν πιο ισχυρό αν σε περισσότερα συνδικαλιστικά όργανα πλειοψηφούσαν οι ταξικές αντιμονοπωλιακές δυνάμεις. Αν υπήρχε ένα πιο ισχυρό εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, αν είχαν γίνει βήματα στην συγκρότηση της συμμαχίας εργαζομένων αυτοαπασχολούμενων, αγροτών σε αντιπαράθεση με τα μονοπώλια το κεφάλαιο, την εξουσία και τις κυβερνήσεις τους. Τα πάντα είναι ζήτημα συσχετισμών. Για αυτό χρειάζεται σήμερα ένα πολύ δυνατό ΚΚΕ.

Γιατί ισχυρό ΚΚΕ είναι προϋπόθεση για δυνατό εργατικό κίνημα, για να γίνουν βήματα στην κοινωνική συμμαχία, για να ανοίξει διέξοδος προς όφελος του λαού